

Daniels bok – nummer femtito

Åpenbaringen av den profetiske gåten: Daniels syn og rikers fremvekst

Jeff Pippenger

2024-01-16

I den siste artikkelen påpekte vi at Gabriel framla avslutningen på «den siste vredesdom» for å stadfeste året 1844, på grunnlag av to vitner. Miller forstod «de syv tider» i Tredje Mosebok tjuseks, som ble fullbyrdet over Judas rike, men han kom aldri så langt at han så hensikten med og sammenhengen i dommen om «de syv tider» over både det nordlige og det sørlige riket i Israel. Om han noen gang erkjente særpreget ved «den siste vredesdom» i vers nitten, er tvilsomt, selv om han uten tvil i alminnelig forstand forstod at «vredesdommen» var «de syv tider». Lyset om en første og en siste vredesdom ble avseglet av Palmoni i 1856, men det ble forkastet i 1863. Likevel var Millers budskap om «de syv tider» korrekt, om enn begrenset.

Miller ville ikke ha erkjent at det lille hornet i det hedenske Roma opphøyet og forherliget hedenskapet i vers elleve i Daniel åtte, for for Miller betydde «ta bort» ganske enkelt å fjerne i hver av dets tre forekomster i Daniel. Likevel var hans budskap fremdeles korrekt, om enn begrenset.

Millerittene erkjente riktignok at «helligdommen» i vers elleve var det hedenske tempelet i byen Roma (Pantheon), men det hebraiske språket var ikke det deres budskap var basert på. Millers budskap var fokusert på profetisk tid. Den historien der deres budskap ble avseglet, hindret dem fra å se De forente stater som det sjette riket i Bibelens profeti, men mer enn det hindret den dem fra å se pavedømmet som det femte riket i Bibelens profeti.

Tvunget av den historien de levde i, anvendte de profetiene i samsvar med sin forventede snart forestående Kristi gjenkomst, og de ble skuffet; likevel var deres budskap korrekt. Når Gabriel gir tolkningen av de to synene i vers femten til tjuesju, hindret Millers forståelse ham i å fatte den bredere åpenbaringen om rikene som var fremstilt i det lille hornets kjønnsmessige veksling i vers ni til tolv. Millerittene ser bare Rom som et fjerde og siste jordisk rike i Gabriels tolkning.

Og det skjedde, da jeg, ja jeg Daniel, hadde sett synet og søkte å forstå meningen med det, se, da stod det en foran meg som så ut som en mann. Og jeg hørte en manns røst mellom Ulajs bredder, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet! Så kom han nær stedet hvor jeg stod; og da han kom, ble jeg grepet av frykt og falt ned på mitt ansikt. Men han sa til meg: Forstå, du menneskesønn; for synet gjelder endetidens tid. Mens han talte med meg, sank jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden; men han rørte ved meg og reiste meg opp, så jeg stod der. Og han sa: Se, jeg vil kunngjøre deg hva som skal skje ved vredens siste ende; for enden skal komme til den fastsatte tid. Væren som du så, den som hadde to horn, er kongene av Media og Persia. Og den raggete bukken er kongen av Hellas; og det store hornet mellom dens øyne er den første kongen. Men da dette ble brukket av, og fire andre stod frem i dets sted, skal fire kongeriker oppstå av folket, men ikke med hans kraft. Og i den siste tid av deres rike, når overtredelsene er blitt fullmodne, skal en konge stå fram med hardt ansikt og med innsikt i dunkle ord. Og hans makt skal bli stor, men ikke ved hans egen makt; og han skal volde

forferdelig ødeleggelse og ha framgang og sette sin vilje igjennom; og han skal ødelegge de mektige og det hellige folk. Ved sin klokskap skal han også la svik ha framgang i sin hånd; og i sitt hjerte skal han opphøye seg selv, og midt i fred skal han ødelegge mange. Også mot fyrstenes Fyrste skal han reise seg; men uten menneskehånd skal han bli knust. Og synet om aften og morgen, som er blitt sagt, er sant. Derfor skal du forsegle synet, for det gjelder mange dager fram i tiden. Og jeg, Daniel, ble kraftløs og lå syk i noen dager. Deretter stod jeg opp og gjorde kongens gjerning; og jeg var slått av undring over synet, men ingen forstod det. Daniel 8:15–27.

Selv om Daniel mottok synet ved Ulai-elven (som nå er i ferd med å bli oppfylt), er det første riket utelatt fra synet i Babylons historie. Det hadde vært tatt med som hodet av gull og løven i kapittel to og sju, men den profetiske egenskapen ved Babylon, nemlig at det ble fjernet og gjenopprettet, ble fremhevet i kapittel åtte. Nebukadnesar hadde foregrepet pavedømmets dødelige sår da han ble drevet bort fra menneskene i «sju tider», og slik foregrep han de symbolske sytti årene da skjøgen Tyrus blir glemt. I Daniel kapittel åtte er Babylon glemt blant rikene i Bibelens profeti, og synet begynner med mederne og perserne (væren), som ble etterfulgt av Hellas (geitebukken).

Aleksander den stores rike gikk i oppløsning til fire riker med mindre makt enn Aleksander, slik det også var framstilt i kapittel sju ved leoparden som hadde fire vinger og fire hoder. Fire representerer verdensomspennende utstrekning, slik dette framstilles ved nord, øst, sør og vest. I vers åtte i kapittel åtte kom fire fremragende horn opp mot himmelens fire vinder. I kapittel sju svarer Hellas' fire vinger til de fire vindene i kapittel åtte, og Hellas' fire hoder svarer til de fire fremragende hornene. De fire hodene og de fire fremragende hornene representerer de fire rikene som Aleksanders opprinnelige rike gikk i oppløsning til, og de fire vingene og de fire vindene representerer de fire områdene for delingen. Det er viktig å se denne sontringen i poenget, for den representerer et argument som millerittene hadde mot protestantenes tradisjonelle forståelse av Rom som det fjerde riket.

På Habakkuks tavler, representert ved pionerkartene fra 1843 og 1850, finnes det bare én fremstilling som ikke illustrerer en profetisk anvendelse, og den har å gjøre med skillet mellom de fire hoder og de framstående horn, og de fire vinger og vindene. I et forsøk på å tilsløre sannheten om Roma som det fjerde riket i Bibelens profeti, introduserte Satan et argument om den sanne eller falske betydningen av de fire hoder og de framstående horn, og de fire vinger og vindene. Satan gjorde dette fordi Daniels bok klart identifiserer at det finnes ett særskilt symbol i Daniels bok som stadfestet synet. En del av bevisførselen som stadfester dette symbolet, finnes i de fire hoder og de framstående horn, og de fire vinger og vindene. Protestantene opprettholdt et satanisk syn på dette argumentet, og argumentet var så betydningsfullt for millerittisk historie at de henviste til argumentet på kartet. Makten som stadfester «chazon»-synet i Daniels bok, identifiseres som «røverne av ditt folk», og protestantene identifiserte denne makten som en av en lang rekke syriske konger ved navn Antiochus Epiphanes, mens Miller identifiserte dem som Roma.

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene blant ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet; men de skal falle. Daniel 11:14.

Antiochus var en av kongene, i en rekke konger som nedstammet fra ett av de fire rikene som Alexanders rike hadde gått i oppløsning i. Det lille hornet i vers ni i Daniel åtte fulgte etter Alexanders rike, og vers ni sier at ut av ett av dem kom det lille hornet frem.

Og ut fra en av dem kom det fram et lite horn, som vokste seg overmåte stort mot sør og mot øst og mot det fagre landet. Daniel 8:9.

Spørsmålet om hvorvidt Roma virkeliggjør synet, eller om en svak og forholdsvis ubetydelig syrisk konge virkeliggjør synet, innbefatter også spørsmålet om hvorvidt den lille hornmakten kom ut fra ett av de fire hornene, eller fra en av de fire vindene. Dette er ikke noe stort stridsspørsmål, for historie og profeti gjør det klart at Roma ikke var en etterkommer av det greske riket, men at Roma var en ny makt. Hvis Roma var det fjerde riket, må da «en av dem» i vers ni være en av de fire vindene eller vingene. Hvis det var Antiochus Epiphanes, kom det ut fra Syrias horn.

Millerittene identifiserte at makten som er fremstilt som «røverne av ditt folk», ville reise seg opp mot Kristus.

Og ved sitt kløktige råd skal han la svik lykkes i sin hånd; og i sitt hjerte skal han opphøye seg selv, og ved fred skal han ødelegge mange; han skal også reise seg mot fyrsternes Fyrste; men han skal bli knust uten menneskehånd. Daniel 8:25.

«Fyrsternes fyrste» er Kristus, og Antiochus Epifanes levde lenge før Kristus ble født; derfor påpekte millerittene dette forholdet på 1843-kartet. På kartet tok de med årstallet 164, som i virkeligheten ikke har noen bibelsk henvisning, og som ganske enkelt var en anmerkning som identifiserer betydningen av striden om det fjerde riket mellom Miller og de protestantiske teologene. Ved siden av årstallet «164» på kartet skrev de: «Døden til Antiochus Epifanes, som naturligvis ikke stod opp mot fyrsternes fyrste, ettersom han hadde vært død i 164 år før fyrsternes fyrste ble født.»

I dag lærer adventismen at «ditt folks røvere» er Antiochus Epifanes, slik også det frafalne protestantismen gjør, til tross for at Inspirasjonen har nedtegnet at «1843-kartet ble ledet av Herrens hånd og skulle ikke forandres». Millerittene visste at kongen med det harde åsyn var Roma, så de lot seg ikke rokke av den sataniske lære som undergraver evnen til å stadfeste «chazon»-synet. Bibelen er klar på at der det ikke er noe syn, går folket til grunne.

Uten åpenbaring blir folket tøylessløst; men den som holder loven, salig er han. Ordspråkene 29,18.

Det synet som Salomo identifiserer i verset, er «chazon»-synet, som i vers tretten i Daniel åtte er det synet som identifiserer hedenskapet og pavedømmet som nedtrækker helligdommen og hæren. For millerittene representerte disse to ødeleggende maktene det fjerde riket i Bibelens profeti, og uten å erkjenne det fjerde riket, Roma (røverne av ditt folk), ville de ikke ha vært i stand til å stadfeste synet. «Røverne av ditt folk» i vers fjorten i Daniel elleve skulle reise seg mot kongen i sør, opphøye seg selv, stadfeste synet og falle. Roma oppfylte hver av disse kjennetegnene.

I kapittel sju blir det fjerde riket uttrykkelig identifisert som «forskjellig» fra rikene før det.

Deretter så jeg i nattesynene, og se, et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og overmåte sterkt; og det hadde store jerntenner: det fortærte og knuste og trampet resten ned med føttene sine; og det var forskjellig fra alle dyrene som hadde vært før det; og det hadde ti horn.... Deretter ønsket jeg å få visshet om sannheten om det fjerde dyret, som var forskjellig fra alle de andre, overmåte fryktelig, hvis tenner var av jern og dets klør av kobber; som fortærte, knuste og trampet resten ned med føttene sine; og om de ti hornene som satt på dets hode, og om det andre som steg opp, og for hvilket tre falt; ja, om det hornet som hadde øyne og en munn som talte meget store ord, og som så større ut enn sine likesinnede. Daniel 7:7, 19, 20.

Det fjerde riket i Daniel sju ble to ganger identifisert som «forskjellig» fra rikene som gikk forut for det. Hvis det «lille horn» i vers ni ganske enkelt var en forlengelse av det syriske hornet (Antiochus Epiphanes), ville det ikke ha vært forskjellig. Dyrene som gikk forut for Roma i kapittel sju, var løven, bjørnen og leoparden, alle dyr som faktisk finnes i naturen; men da det gjaldt det fjerde dyret med tenner av jern og klør av kobber, kjente Daniel ikke til noe dyr i naturen som representerte det fryktelige dyret som fortærte. Det var forskjellig. Det «lille horn» i vers ni kom fram fra ett av de områdene som ble representert ved de fire vindene og vingene, og ikke fra ett av hornene eller de fremtredende.

Daniel kapittel åtte sier at «i de siste dager av deres rike, når overtredelsene har nådd sitt mål, skal en konge med hardt åsyn, kyndig i mørke ord, stå frem». I «de siste dager av deres rike» (Hellas, som var blitt oppløst i fire riker), i den tid «når overtredelsene har nådd sitt mål», skulle en ny konge stå frem.

«Enhver nasjon som har trådt frem på handlingens skueplass, har fått tillatelse til å innta sin plass på jorden, for at det skulle bli avgjort om den ville oppfylle Hensiktene til Vekteren og den Hellige. Profetien har fulgt fremveksten og utviklingen av verdens store riker—Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Med hver av disse, som med nasjonene av mindre makt, har historien gjentatt seg. Hver har hatt sin prøvetid; hver har sviktet, dens herlighet er svunnet, dens makt er veket.» Prophets and Kings, 535.

Ved enden («i den siste tid») av Hellas' rike, når deres prøvetids beger var blitt fylt («når overtredene har nådd sitt mål»), skulle en «konge med hardt åsyn» stå fram. Denne kongen ville forstå «mørke ord», for han ville tale et fullstendig annet språk enn jødene hebraisk eller det foregående rikets gresk, for han ville tale latin. Dette riket var blitt identifisert av Moses som den nasjonen som skulle føre beleiringen i årene 66 til 70 e.Kr., hvor blant annet hungersnøden var så fryktelig at jødene åt sine egne barn for å overleve.

Fordi du ikke tjente Herren din Gud med glede og med hjertets fryd, til tross for overfloden av alle ting, skal du derfor tjene dine fiender, som Herren skal sende mot deg, i hunger og tørst og nakenhet og mangel på alle ting; og han skal legge et jernåk på din nakke, inntil han har tilintetgjort deg. Herren skal føre et folk mot deg langt borte fra, fra jordens ende, raskt som ørnen flyr, et folk hvis tungemål du ikke skal forstå, et folk med hardt åsyn, som ikke skal vise den gamle aktelse og ikke den unge gunst. Det skal fortære frukten av ditt fe og frukten av ditt land, inntil du blir tilintetgjort; det skal heller ikke la det bli igjen hos deg verken korn, vin eller olje, eller avkommet av ditt storfe eller flokkene av ditt småfe, inntil det har tilintetgjort

deg. Det skal beleire deg i alle dine porter, inntil dine høye og befestede murer faller, som du satte din lit til, i hele ditt land; og det skal beleire deg i alle dine porter over hele ditt land, som Herren din Gud har gitt deg. Og du skal ete frukten av ditt eget liv, kjøttet av dine sønner og av dine døtre, som Herren din Gud har gitt deg, under beleiringen og i den trengsel som dine fiender skal føre over deg. 5 Mosebok 28:47–53.

I Daniels kapittel to ble det fjerde riket fremstilt ved «jern», og Moses identifiserte «et folk» som skulle legge «et åk av jern» på jødene. «Folket» skulle «ødelegge» jødene, og det skulle være like raskt som en ørn, hvorav ørnen er Romas symbol. Det skulle være «et folk» «hvis språk du ikke skal forstå», for dets språk ville være «mørke ord» for jødene. Det skulle være «et folk med et fryktinngytende åsyn», slik det er beskrevet i Daniels kapittel åtte som «en konge med et fryktinngytende åsyn». Og under «beleiringen» av Jerusalem åt jødene sine «sønner og døtre».

Miller identifiserte det hedenske Roma som den makten Moses hadde forutsagt, og som det fjerde «jern»-riket i Daniel 2, og som den «nasjon» som talte latin, ikke hebraisk eller gresk. Miller gjorde ingen forskjell mellom det fjerde og det femte riket i Bibelens profeti, for for ham var de begge ganske enkelt Roma. Etter at det hedenske Roma således trådte fram i vers tjuetre, ville han derfor ikke se det skillet som er fremstilt i vers tjuefire. I synet hadde det lille hornet vekslet fra hankjønn til hunkjønn til hankjønn til hunkjønn i vers ni til tolv, og mens vers tjuetre identifiserer de profetiske kjennetegnene ved det hedenske Roma, skifter Gabriels tolkning i vers tjuefire til det feminine Roma. Makten i vers tjuefire skulle besitte «stor makt», «men ikke ved sin egen makt; og han skal ødelegge på underfullt vis, og ha framgang og handle, og han skal ødelegge de mektige og det hellige folk.»

Det pavelige Roma skulle bli gitt det hedenske Romas militære makt, og det ville ødelegge Guds folk i ett tusen to hundre og seksti år, fra året 538 til 1798. Det ville ødelegge «på underfullt vis», for det er dyret som hele verden «undrer seg etter», og det var den makten som skulle «handle og ha framgang» inntil den første harme som var blitt «fastsatt» til å være fullført i 1798, var oppfylt.

Deretter, i vers tjuefem, følger Gabriel den vekslingen som var etablert i de versene han tydet for Daniel, og henvender seg igjen til det hedenske Roma, som ved en annen form for «kløkt» samlet sitt rike, slik alle historieskriverne bevitner. Det hedenske Romas «list» var å få nasjoner til å slutte seg til dets voksende rike, og det brukte løftet om fred og velstand til å bygge riket, i motsetning til de foregående rikene, som ganske enkelt ble smidd sammen ved militær makt. Det hedenske Roma skulle også «reise seg mot fyrstenes Fyrste», slik det gjorde da det satte Kristus på Golgatas kors.

Deretter henvender Gabriel seg til de to synene han tydet for Daniel, idet han fastslår at «mareh»-synet om tilsynekomsten (de to tusen tre hundre dagene) var sant, og at «chazon»-synet om nedtrampingen av helligdommen og hæren ved det hedenske Roma og det pavelige Roma skulle «lukkes til (forsegles)» «for mange dager» (inntil endetiden i 1798).

Deretter var Daniel syk en tid, og vendte så tilbake til sitt arbeid, men han forsto fremdeles ikke «mareh»-synet, det synet som Gabriel hadde fått befaling om å la ham forstå. Av den grunn skulle Gabriel vende tilbake i kapittel ni for å fullføre sitt verk med å få Daniel til å forstå «mareh»-synet.

I Daniels niende kapittel hadde Daniel gransket det profetiske ord og kom til forståelse gjennom Moses' og Jeremias skrifter. Jeremia hadde fastslått at fangenskapet han befant seg i, skulle vare i sytti år.

Og hele dette landet skal bli til ødemark og forferdelse; og disse folkene skal tjene kongen av Babylon i sytti år. Og det skal skje, når sytti år er fullendt, at jeg vil straffe kongen av Babylon og det folket, sier Herren, for deres misgjerning, og kaldeernes land, og jeg vil gjøre det til evige ødemarker. Jeremia 25:11, 12.

Ifølge Moses ville fangenskapet i fiendens land svare til en tid da landet skulle nyte sine sabbater.

Og jeg vil gjøre landet til en ødemark; og deres fiender som bor der, skal bli forferdet over det. Og jeg vil spre dere blant hedningefolkene, og dra et sverd etter dere; og deres land skal være øde, og deres byer skal ligge i ruiner. Da skal landet nyte sine sabbater så lenge det ligger øde og dere er i deres fienders land; da skal landet hvile og nyte sine sabbater. Så lenge det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke fikk hvile i deres sabbater da dere bodde der. 3 Mosebok 26:32–35.

Daniel hadde ut fra Guds profetiske Ord forstått, på grunnlag av to vitner, at Hans folk var blitt spredt til fiendens land, i hvilken tid landet skulle nyte sine sabbater. Han forstod det som Krønikebokas forfatter forstod angående Jeremias sytti år.

Dem som var sluppet unna sverdet, førte han bort til Babylon; der var de tjenere for ham og hans sønner inntil Perserrikets kongedømme begynte, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli oppfylt, inntil landet hadde nytt sine sabbater; så lenge det lå øde, holdt det sabbat, for at sytti år skulle bli fullendt. Men i Perserkongen Kyros' første regjeringsår, for at Herrens ord ved Jeremias munn skulle bli fullbyrdet, vakte Herren Perserkongen Kyros' ånd, så han lot rope ut gjennom hele sitt rike, og også kunngjorde det skriftlig, og sa: Så sier Kyros, Persias konge: Alle jordens riker har Herren, himmelens Gud, gitt meg, og han har pålagt meg å bygge et hus for ham i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem er iblant dere av hele hans folk? Herren hans Gud være med ham, og han fare opp! 2 Krønikebok 36:20–23.

Daniel forstod at Jeremias sytti år med adspredelse i fiendens land, mens landet nøt sine sabbater, var grunnlagt på forbannelsen om «sju tider» i Tredje Mosebok 26, og i lydighet mot denne forståelsen oppfylte han det påbudte botemiddelet som der ble gitt for dem som endelig våkner opp til erkjennelse av sin adspredte tilstand.

Og over dem av dere som blir tilbake i live, vil jeg sende motløshet inn i deres hjerter i deres fienders land; og lyden av et raslende blad skal jage dem, og de skal flykte som for sverdet, og de skal falle når ingen forfølger. Og de skal falle over hverandre, som om det var for sverdet, når ingen forfølger; og dere skal ikke ha kraft til å stå imot deres fiender. Og dere skal gå til grunne blant hedningefolkene, og deres fienders land skal fortære dere. Og de av dere som blir tilbake, skal tæres bort i sin misgjerning i deres fienders land; også i sine fedres misgjerninger skal de tæres bort sammen med dem. Men dersom de bekjenner sin misgjerning og sine fedres misgjerning, med det troløshetsbrudd som de begikk mot meg, og også at de vandret i strid med meg, og at også jeg vandret i strid med dem og førte dem inn i deres fienders land, dersom

da deres uomskårne hjerter blir ydmyket, og de da tar imot straffen for sin misgjerning: da vil jeg komme i hu min pakt med Jakob, og også min pakt med Isak, og også min pakt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. Men landet skal være forlatt av dem og nyte sine sabbater mens det ligger øde uten dem; og de skal ta imot straffen for sin misgjerning, fordi, ja fordi de foraktet mine dommer, og fordi deres sjel avskydde mine forskrifter. Men likevel, når de er i deres fienders land, vil jeg ikke forkaste dem, heller ikke vil jeg avsky dem, så jeg gjør fullstendig ende på dem og bryter min pakt med dem; for jeg er Herren deres Gud. Men for deres skyld vil jeg komme i hu paktene med deres forfedre, som jeg førte ut av landet Egypt for øynene på hedningefolkene, for at jeg skulle være deres Gud: Jeg er Herren. Dette er de forskrifter og dommer og lover som Herren fastsatte mellom seg og Israels barn på Sinai-fjellet ved Moses' hånd. Tredje Mosebok 26:36–46.

Daniels bønn i kapittel ni henvender seg til hvert eneste element i rådet til dem som befinner seg spredt i fiendens land. Denne bønningen må ses i sammenheng med hans bønn i kapittel to, for sammen representerer de bønningen til dem i Åpenbaringen kapittel elleve, som var døde i gatene i den store byen Sodoma og Egypt, og som finner at også de hadde vært spredt. Idet Daniel avslutter sin bønn, vender Gabriel tilbake for å fullføre arbeidet med å forklare «march»-synet, slik Den Hellige Ånd har til hensikt å fullføre for de to vitnene i Åpenbaringen kapittel elleve.

Mens jeg ennå talte og bad og bekjente min synd og synden til mitt folk Israel og bar fram min bønn for Herren min Guds hellige fjell, ja, mens jeg ennå talte i bønn, kom mannen Gabriel, som jeg hadde sett i synet ved begynnelsen, hurtig flygende bort til meg og rørte ved meg ved tiden for kveldsofferet. Og han underviste meg og talte med meg og sa: Daniel, nå er jeg kommet ut for å gi deg innsikt og forstand. Daniel 9:20–22.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Kort tid før Babylons fall, da Daniel grunnet på disse profetiene og søkte Gud for å få forståelse av tidene, ble en rekke syner gitt ham om kongerikers oppkomst og fall. Sammen med det første synet, slik det er nedtegnet i det sjuende kapittel i Daniels bok, ble en tydning gitt; likevel ble ikke alt gjort klart for profeten. «Mine tanker uroliget meg meget,» skrev han om sin erfaring på den tid, «og mitt åsyn ble forandret; men jeg gjemte saken i mitt hjerte.» Daniel 7:28.»

«Gjennom et annet syn ble ytterligere lys kastet over framtidens begivenheter; og det var ved avslutningen av dette synet at Daniel hørte «én hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare?» Daniel 8:13. Svaret som ble gitt: «To tusen og tre hundre kvelder og morgener; så skal helligdommen få sin rett igjen» (vers 14), fylte ham med forvirring. Oppriktig søkte han å forstå synets betydning. Han kunne ikke fatte sammenhengen mellom de sytti års fangenskap, slik det var forutsagt gjennom Jeremia, og de to tusen og tre hundre år som han i synet hørte den himmelske sendebudet erklære måtte gå før renselsen av Guds helligdom. Engelen Gabriel ga ham en delvis tydning; men da profeten hørte ordene: «Synet ... gjelder en fjern framtid», besvimte han. «Jeg, Daniel, lå syk en tid,» skriver han om sin erfaring, «så stod jeg opp og gjorde kongens arbeid; og jeg var slått av undring over synet, men ingen forstod det.» Vers 26, 27.»

Fremdeles tynget på Israels vegne gransket Daniel på nytt Jeremias profetier. De var svært tydelige—så tydelige at han ut fra disse vitnesbyrdene, nedskrevet i bøker, forstod «tallet på de år som Herrens ord til profeten Jeremia gjaldt, at han ville fullføre sytti år over Jerusalems ødeleggelser.» Daniel 9:2.

«Med tro grunnfestet på det sikre profetiske ord bønnfalt Daniel Herren om en snarlig oppfyllelse av disse løftene. Han bønnfalt om at Guds ære måtte bli bevart. I sin bønn identifiserte han seg fullt og helt med dem som hadde kommet til kort overfor den guddommelige hensikt, idet han bekjente deres synder som sine egne.» Prophets and Kings, 553, 554.